

Millet està guanyant el seu cas

ANTONIO FRANCO, Periodista.

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 26.10.09

Suposo que ja es deuen haver adonat que l'il·lustre delinqüent **Fèlix Millet** té molts números de poder arribar a guanyar el seu cas.

Quan afirmo que està guanyant el seu cas em refereixo al fet que, tal com van les coses, en sortirà bastant ben parat. A la seva edat, encara que en principi tingui unes expectatives de vida llargues, la suma de la lentitud de la justícia més l'especialíssima calma amb què ha començat la instrucció d'aquest tema confereixen a **Millet** moltes possibilitats de no arribar a trepitjar la presó. O bé que ho faci només simbòlicament i breument. Ho poden impedir els recursos que s'acaben de posar en marxa, subratllant el risc de fuga o que destrueixi o alteri proves dels seus delictes, però és poc probable que es modifiqui la voluntat del jutge. De la lentitud habitual de la nostra justícia hi ha poca cosa per explicar: el frau a Hisenda, per exemple, que es jutja actualment a la nostra ciutat i que afecta altres il·lustres conciutadans, ha trigat 10 anys a portar-los al banc dels acusats. En el cas del Palau de la Música, el ritme imprès fins ara pel jutge **Juli Solaz** fa pensar en un termini de temps que pot ser similar. Encara falten uns quants anys. I en el seu moment també jugarà a favor de **Millet** la tendència humanitària de no fer purgar presó a la gent d'edat avançada si no està relacionada amb vessaments de sang. N'hi ha excepcions, però no gaires.

De moment, excepte per la incomoditat d'haver estat descobert i de patir moltes mostres de menyspreu, **Millet** no es pot queixar. Circula

lliurement pel carrer, pels despatxos, fent i desfent. Així mateix, desenvolupa la seva vida privada amb normalitat. Si no ha fugit a l'estranger és perquè no ha volgut.

No hi ha una situació més ideal per a qui s'ha apropiat prop de 20 milions d'euros, la xifra que estableixen els fiscals, i després l'hagin enxampat. No existeix una situació més ideal per a qui concita tanta animadversió popular, a causa del fet que bona part d'aquesta elevadíssima quantitat de diners són públics, aportats per les institucions representatives o bé per gent del carrer.

Tampoc existeix una situació més ideal per a un delinqüent que està envoltat d'intenses polèmiques que divideixen els ciutadans. El seu cas ha generat a Catalunya una fallida judicial sense precedents entre jutges i fiscals en relació amb l'empresonament preventiu. Els magistrats que han expressat públicament que les lleis permeten i aconsellen empresonar **Millet** han trobat una reacció irada dels disconformes, fins al punt que reclamen si «poden ser motiu d'alguna mena de sanció disciplinària». El delinqüent, amb el seu acurat aspecte actual de savi distret que no ha trencat cap plat, queda bastant fora de focus: hi ha un problema i és dels jutges.

Tampoc existeix una situació més ideal per a qui s'ha apropiat diners d'altres que l'assumpte es polititzi, ja que l'atenció central passa automàticament als ganivets que s'intercanvien els partits. Davant seriosos indicis que una part dels diners robats van acabar servint per finançar activitats polítiques de Convergència, s'ha reobert la discussió sobre els procediments irregulars de què fan ús les formacions polítiques per fer caixa, aprofitant que els parlaments –que elles controlen– no

legislen de forma convincent sobre la matèria. **Millet** també surfeja tranquil·lament sobre les onades d'aquesta polèmica que el desplaça a un segon pla. I fins i tot s'ha permès declarar que sobre aquesta qüestió no vol donar noms per no perjudicar ningú, és a dir els que ell ha beneficiat.

Així mateix beneficia **Millet** l'obstinació d'aquells que prediquen que el cas amaga desviar l'atenció perquè la gent s'oblidi de la crisi econòmica. I passa el mateix amb els que sostenen que estem davant una calculada operació de desprestigi contra la burgesia catalana sana.

Una altra de les teories que circulen és la de l'existència d'una ofensiva ideològica per multiplicar l'ús de la presó preventiva. En relació amb aquest punt, crec que l'únic que molts reclamen –o reclamem– és que no hi hagi discriminació per cognoms quan hi ha raons objectives per aplicar-la, ja sigui per la perillositat física del protagonista, que no sembla que sigui el cas, o bé per risc de fuga o perquè manipuli proves, que sí que són qüestions pertinents en aquest tema.

En qualsevol cas, amb un bosc tan carregat d'arbres per distreure les mirades, les coses estan bé per a **Millet**. Encara no és clar que sigui per mèrits propis, és a dir, per una magnífica estratègia de la seva defensa, o per causes externes, com, per exemple, la desorientació generalitzada que hi ha en l'àmbit de la justícia, el partidisme desafortat en la política, la crisi de reflexió analítica per part de la classe intel·lectual, o els problemes creixents dels mitjans de comunicació per aconseguir la complicitat dels seus antics usuaris. Però la possibilitat que **Millet** ni torni tots els diners que ha estafat ni tampoc pagui amb una llarga estada a la presó apareix ben dibuixada a l'horitzó.